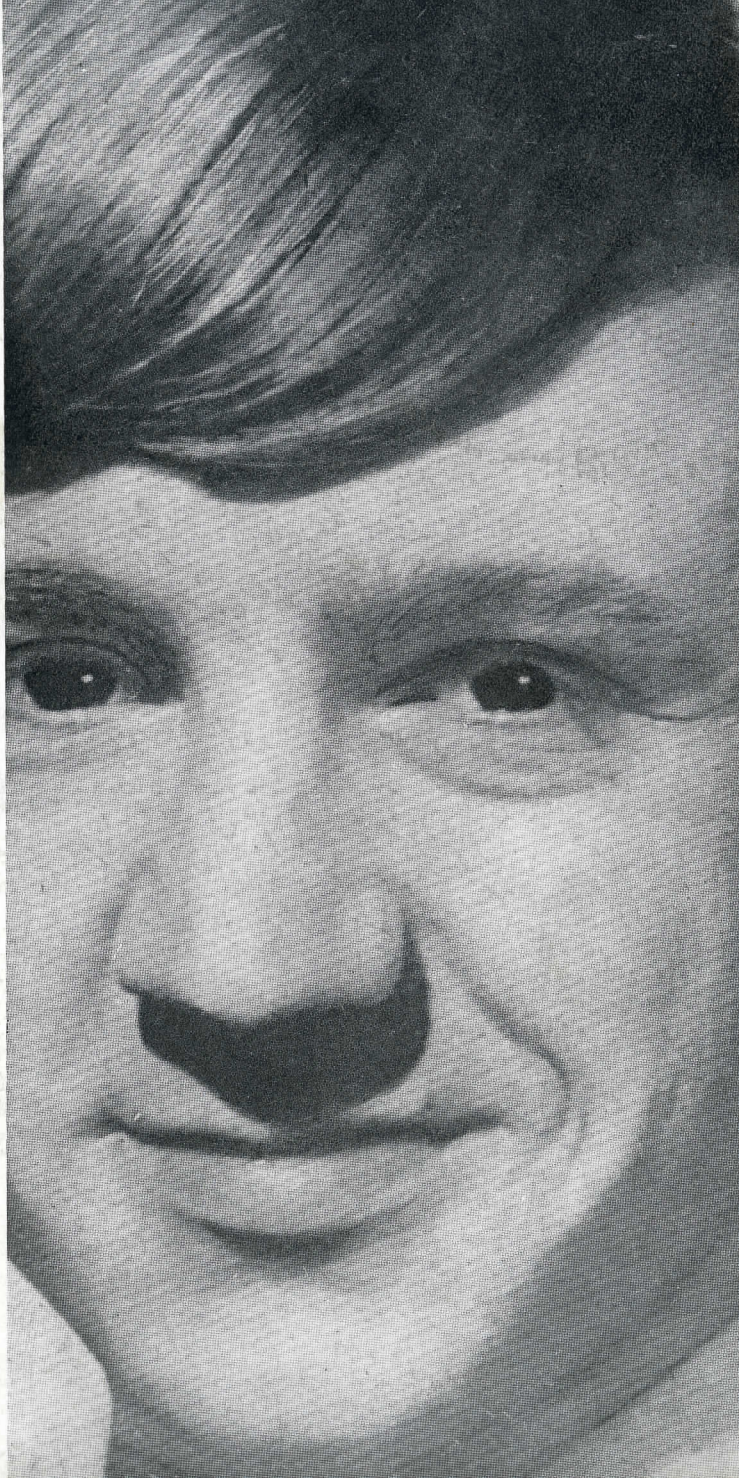

6rms

repertoár
malé scény
ročník 6
1968

VYSTAVUJE HANS FISCHER

© 1957 BY BUCHHEIM VERLAG FELDAFING

TRAPNÁ NEHODA

GRAHAM GREENE

Jednou ve čtvrtek dopoledne zavolali Jeroma o přestávce mezi druhou a třetí vyučovací hodinou do kanceláře ředitele internátní školy. Jerome neměl strach, že by šlo o nějakou nepříjemnost, ale když vstoupil, nemohl se zbavit pocitu, že ředitel Wordsworth sedí za svým psacím stolem jaksi bezradně a starostlivě, napadlo ho tedy, jestli opravdu není on sám příčinou pedagogova úzkostného výrazu.

„Posad' se, Jerome,“ vyzval ho Wordsworth, „jak ti jde geometrie?“

„Dobře.“

„Telefonovali mi, Jerome. Byla to tvá teta. Mám pro tebe bohužel špatnou zprávu.“

„Ano, prosím.“

„Tvůj otec měl nehodu.“

„Ach!“

Pan Wordsworth se na mládence překvapeně podíval: „Vážnou nehodu!“

„Ano, prosím.“

Jerome svého otce zbožňoval – to je to pravé slovo. Z neúnavného, ovdo-
vělého spisovatele se stal slavný cestovatel, obestřený nimbem tajuplnosti,
který byl neustále na cestách – do Nizy, Bejrútu, na Mallorcu, i na Kanár-
ské ostrovy. Když bylo Jeromovi devět, měl pocit, že jeho otec asi patří mezi
pašeráky zbraní v mezinárodní bandě nebo že je alespoň ve službách brit-
ské tajné policie. Nyní ho napadlo, že snad byl otec zraněn krupobitím střel
ze samopalu nebo podobně.

Pan Wordsworth si pohrával s pravítkem. Zdálo se, že neví, jak dál. Potom
řekl: „Ty jsi věděl, že otec je v Neapoli?“

„Ovšem.“

„Tvoje teta dnes odtamtud dostala zprávu z nemocnice.“

„Ano,“ vydechl Jerome.

Pan Wordsworth skoro zoufale pokračoval: „Nehoda se stala na ulici.“

„Opravdu?“ Jeromovi připadalo zcela přirozené, že se nehoda stala na
ulici. Policie samozřejmě zahájila střelbu první, jeho otec by zabíjel jen v nej-
krajnější nouzi.

„Tvůj otec byl bohužel velmi těžce zraněn.“

„Ach.“

„Ano, Jerome, a včera zemřel. Bez bolesti.“

„Střelili ho přímo do srdce?“

„Promiň, cos to říkal, Jerome?“

„Jestli ho střelili do srdce?“

„Nikdo ho nikam nestřelil, Jerome. Spadl na něj vepř.“

Obličejem pana Wordswortha se mihlo něco, co se dalo na zlomek vteřiny považovat za náznak smíchu, který musí vypuknout. Ale hned zavřel oči, nasadil patřičný výraz a řekl rychle, jako by chtěl mít tu příhodu co nejdříve za sebou: „Tvůj otec chodil v Neapoli po ulicích, a v tom na něho spadl vepř. Vepřík. Ohavná nehoda. Lidé v neapolských chudých čtvrtích zřejmě chovají na balkónech prasata. A tohle bylo ve čtvrtém patře. Příliš ztloustlo. Balkón se utrl a zřítíl se i s vepřem přímo na tvého otce.“

Pan Wordsworth bleskurychle vstal od stolu a přistoupil k oknu, k Jeromovi byl otočený zády. Chvěl se vzrušením.

„A co se stalo s vepřem?“ dotazoval se Jerome.

*

V rozhovoru se svými kolegy ředitel Wordsworth potom řekl, že to od Jeroma byl zřejmý projev bezcitnosti; Jerome si však chtěl onu scénu zpřítomnit a vybavit si všechny souvislosti. Také to už nebyl chlapec, který se hned rozpláče, naopak, patřil k těm, kteří o věcech hloubají, a nikdy mu také – během školní docházky – nepřipadlo, že vlastně okolnosti otcovy smrti jsou tragikomické. Teprve později, když tuto příhodu vyprávěl svému nejlepšímu příteli už na vysoké škole, bylo mu postupně jasné, jak to asi působí na ostatní. Samozřejmě mu po tomto odhalení neřekli jinak než „vepř“.

Jeho tata ovšem neměla vůbec smysl pro humor. Na klavíru stála zvětšená fotografie Jeromova otce: byl to velký, posmutnělý člověk v tmavém obleku, který mu neseděl, a stál před kamerou někde na Capri, nad sebou držel deštník, zřejmě proti úžehu.

Když bylo Jeromovi šestnáct, už věděl, že tenhle obrázek má více podobnosti s autorem knihy „Slunce a stín“ či „Potulky po Baleárech“ než s agentem Secret Service. Přesto miloval vzpomínky na svého otce a stále opatroval album s pohlednicemi (známky už dávno odlepil pro svou sbírku) od něho. Proto se ho bolestně dotýkalo, kdykoliv tata začala cizím lidem vykládat o otcově smrti.

„Trapná nehoda,“ začínala vždycky, a cizí posluchač nebo posluchačka nasadili příslušný výraz obličeje – zájem nebo účast. Obě reakce byly samozřejmě přetvářkou, ale Jeromovi připadalo pokaždé úděsné, když se musel dívat, jak uprostřed zešířoka plynoucího vyprávění vzbuzovala jeho tata v posluchačích vskutku nelíčený zájem, když došla k této pasáži: „Nedovedu si představit, jak vůbec může v nějaké civilizované zemi dojít k takovým poměrům. A na Itálii se snad přece můžeme dívat jako na civilizovanou zem. V cizině je ovšem člověk zvyklý na všelicos, a můj bratr byl náruživý cestovatel. Vozil s sebou filtr na vodu, protože to přišlo mnohem levněji, než kupovat spousty láhví s minerálkami. Bratr říkával, že mu ten vodní filtr zaplatí víno k obědu. Z toho je vidět, jaký to byl uvážlivý člověk. Ale kdo mohl tušit, že na něho cestou k Hydrografickému muzeu spadne vepř?“ To byla chvíle, kdy zájem posluchačů byl vskutku nefalšovaný.

Jeromův otec nebyl ovšem nijak vynikající spisovatel, avšak po smrti každého autora obvykle přichází doba, kdy leckdo pokládá za vhodné uveřejnit

třeba v časopise „Times Literary Supplement“ připsal, v němž oznamuje, že o dotyčném autorovi připravuje monografii a prosí o možnost nahlédnout do jeho dopisů a dokumentů a přátele zesnulého žádá o sdělení jakýchkoliv anekdot. Většinou takové monografie stejně nikdy nevyjdou – člověk se potom maně ptá, zda celá ta věc není nějakou zastřenou formou vydírání a zda případný vydavatel takové biografie nebo dizertace si pouze nechce doplnit své znalosti, aby mohl ukončit vzdělání v Kansasu nebo Nottinghamu. Jerome však žil vzdálen literatury. Nikdy mu nebylo zřejmé, jak nepatrné bylo ve skutečnosti podobné nebezpečí, nebo že nebezpečná doba pro tak bezvýznamného muže jako byl jeho otec už dávno minula. Občas si proto zkoušel, jak by vyprávěl historku o otcově smrti, aby v ní na minimum potlačil komicí element. Bylo by nesmyslné chtít sdělení o tom vůbec zamlčet, protože v takovém případě by životopisec prostě navštívil jeho tetu, která mezitím dosáhla vysokého věku, navzdory tomu však nijak neztrácela svou životní vitalitu. Jeromovi se zdály možné dvě alternativy – podle první by se k nehodě dostával postupně, čímž by byl posluchač při líčení vrcholu již natolik připravený a uondaný, že by smrt považoval za sestup do bezvýznamnosti. Hlavní nebezpečí, že by se totiž někdo hlasitě rozesmál, spočívalo právě v nepřípravenosti.

Když tedy Jerome zkoušel svůj výklad, začínal vždycky nanejvýš zdlouhavě: „Znáte přece Neapol a ty vysoké činžáky, co tam mají? Jednou mi někdo vyprávěl, že se Neapolitáni cítí v New Yorku hned jako doma, zrovna jako se obyvatelé Turina cítí jako doma v Londýně, protože tam také protéká řeka městem úplně stejně. Kde jsem to zůstal? Ach ano, v Neapoli, ovšem. Byl byste překvapený, kdybyste viděl, co všechno tam obyvatelé chudých čtvrtí mají na balkónech těch velikých činžáků – ne snad prádlo nebo prostěradla, ale domáci zvířata, drůbež, ano, dokonce i vepře. Prasata tam samozřejmě mají málo pohybu a rychle tloustnou.“

Jerome si dovedl představit, jak v tuto chvíli mají oči jeho posluchače už skelný lesk. „Nemám tušení, kolik může takový vepř vážit, ale ty staré domy jsou už na spadnutí. Jeden balkón ve čtvrtém patře se takhle pod tíhou prasete propadl. Zvíře dopadlo na balkón ve třetím patře, odrazilo se a spadlo dolů na ulici. Můj otec byl zrovna na cestě do Hydrografického muzea, když ho vepř zasáhl. Z takové výšky a z tohoto úhlu mu to samozřejmě zlomilo vaz.“ To byl skutečně mistrovský pokus, jak podat zajímavé téma nesmírně nudně.

Jiná metoda, kterou Jerome zkoušel, měla přednost ve své stručnosti: „Mého otce zabil vepř!“ „Opravdu? V Indii?“ „Ne, v Itálii.“ „Jak zajímavé! Neměl jsem tušení, že se divoká prasata loví i v Itálii. A měl váš otec taky rád pólo?“

Po nějaké době, ani brzy ani pozdě, spíše tak, jako kdyby při svém povolání ekonom studoval statistiku a rozhodl se pro průměr, zasnoubil se Jerome s milou, svěží pětadvacetiletou dívkou, dcerou lékaře. Jmenovala se Sally a jejím oblíbeným autorem byl Dornford Yates. Přímo zbožňovala malé děti, od té doby, co jako pětiletá dostala panenku, která mrkala a počůrávala se. Vztah mezi Jeromem a Sally byl spíše příjemný než vzrušující, jak se také sluší na korektního ekonomu; milostné vášně ho při počítání nesměly rušit.

Ale přece jen něco dělalo Jeromovi starosti. Patrně proto, že cítil, že do roka se asi stane také otcem, stupňovala se jeho náklonnost k mrtvému otci. Zjišťoval, kolik lásky vkládal otec do svých četných pohlednic a považoval tedy za svou povinnost střežit jeho památku. Nevěděl však, přetrvá-li tato jeho tichá láska, jestliže by Sally projevila nedostatek jemnocitu a při líčení otcovy smrti by se smála. Dozvědět se to musí, o tom nebylo sporu, jakmile ji Jerome přivede k tetě k obědu. Mnohokrát se jí pokoušel tu historku vyložit, protože se živě zajímala o všechno, co se týkalo Jeroma.

„Byl jsi ještě malý, když ti zemřel otec, viď?“

„Ano, bylo mi teprve devět.“

„Chudáčku...“ řekla Sally.

„Byl jsem v internátě, tam jsem dostal tu zprávu.“

„Dotklo se tě to moc?“

„Už si na to nemohu vzpomenout.“

„Nikdy jsi mi neřekl, jak se to stalo.“

„Přišlo to najednou – nehoda na ulici.“

„Viď, že ty nikdy nebudeš jezdit šíleně rychle, Jemmy?“ (Začala mu říkat Jemmy.)

Teď už bylo pozdě, aby přešel k druhé metodě, k metodě „divokých vepřů“, jak jí sám pro sebe říkal.

Zamýšleli vzít se v co největší tichosti a odjet pak na líbánky na Torquay. Teprve týden před svatbou se Jerome odhodlal představit Sally tetě. Sám už by asi nedovedl říct, jestli se jeho obavy týkaly spíše památky otce nebo budoucnosti vlastní lásky. Rozhodný okamžik na sebe nedal dlouho čekat. „Je tohle Jemmyho otec?“ zeptala se Sally a vzala s klavíru fotografii muže s deštníkem.

1

2

„Ano, drahoušku, jak jsi to poznala?“
„Má přece stejné oči a stejné čelo jako Jammy.“
„Půjčoval ti Jerome někdy jeho knihy?“
„Ne.“

„Tedy ti dám jako svatební dar souborné vydání jeho spisů. Psal o svých cestách velice čistě a ryze. Mou nejmilejší knihou jsou „Kouty a zákoutí“. Měl před sebou velkou budoucnost. O to horší byla ta jeho trapná nehoda.“

„Trapná nehoda?“

Jak rád by byl teď Jerome opustil pokoj, aby se nemusel dívat, jak se milovaný obličej roztáhne k širokému úsměvu.

„Když na něho spadl ten vepř, dostala jsem spoustu dopisů od čtenářů.“

Takhle bez okolků to teta ještě nikdy neřekla. Ale potom přišel ten zázrak. Sally se nezasmála. Když jí teta tu historku vyprávěla, seděla tam se strachem vykulenýma očima a pak řekla: „To je strašné. Přímo neuvěřitelné. Že se to stalo právě takhle. Jako z čistého nebe.“

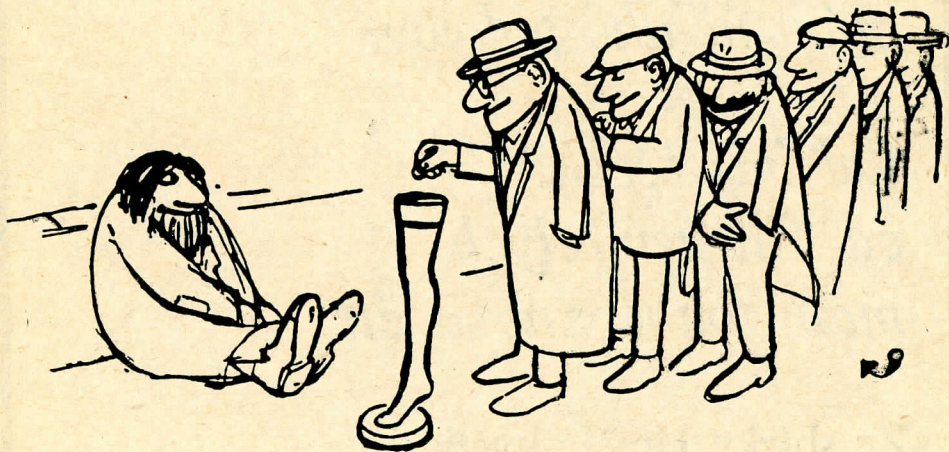
Jeromovo srdce se zatetelilo radostí. Zdálo se mu, že strach už navždy uchlácholil. Cestou domů v taxíku Sally políbil tak náruživě, jako dosud nikdy, a ona mu nezůstala nic dlužna. V jejích očích viděl samá miminka, která mrkají a počůrávají se.

„Tak už za týden,“ šeptal Jerome, „chtěl bych vědět, na co právě myslíš.“

Sally mu zmáčkla ruku: „Přemýšlím o tom, co se stalo s tím vepřem.“

„Patrně ho snědli,“ řekl šťastný Jerome a znovu Sally políbil. PŘEL. —IJ—

⟨Z NOVÉ SBIRKY POVÍDEK G. GREENA, VYDANÉ R. 1967 POD NÁZVEM
MAY WE BORROW YOUR HUSBAND (PŮJČÍTE NÁM MANŽELA?)⟩

Věta Pythagorova

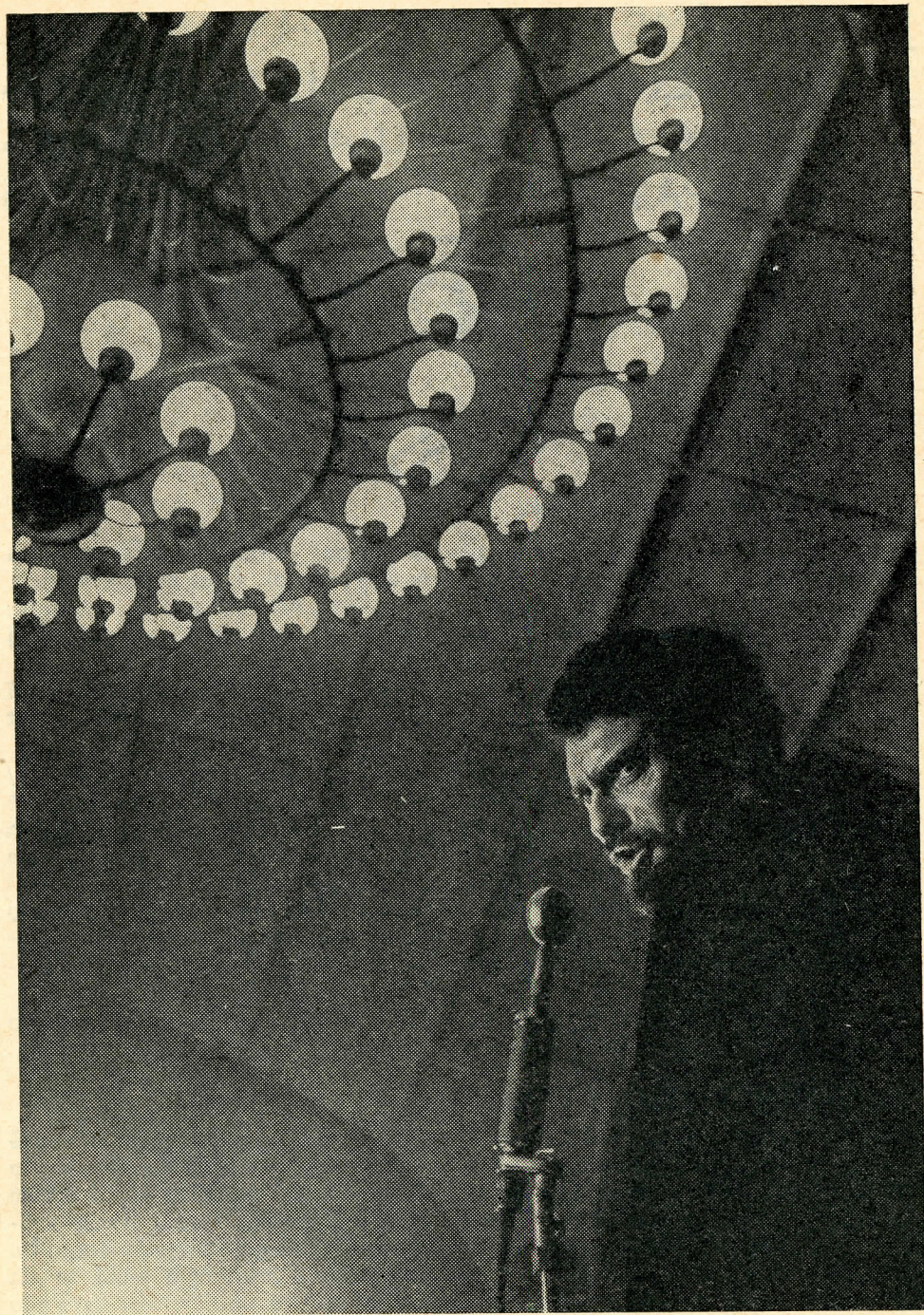
JOSEF FRIČ

*Od lidí všech,
které jsem kdy slyšel,
mám nějaká slova.*

*Od lidí všech,
které jsem kdy viděl,
mám nějaké pohyby.*

*Od lidí všech,
od lidí zemřelých
mám touhu znova žít.*

Ze sbírky Umělé květiny

JAK SE MÁME CHOVATI DOMA, NA ULICI, V ÚŘADECH, V OBCHODECH, V DIVA- DLECH, NA AEROPLÁNU A NA FOTBALO- VÝCH ZÁPASECH

(Úryvek)

JAK SE MÁME CHOVATI DOMA

Doma se má každý chovati slušně, aby nezpůsobil pohoršení sobě samému i svému okolí. Slušný člověk nerozbíjí nikdy svůj nábytek v nočních hodinách, aby nerušil spánek svých sousedů. Činí tak ve dne, přičemž spustí gramofon, aby se nikdo nedověděl, co vlastně dělá. Má-li nábytek vypůjčený, pojistí jej u pojišťovny. Chová se vůbec velice seriózně.

Tluče-li talíře nebo láhve, hází je na koberec, aby tlumil rámus a neuváděl do zoufalství dolejší nájemníky. Bydlí-li nad sklepem, může ovšem talíře házet na podlahu přímo, zjistiv předem, nešel-li někdo do sklepa pro uhlí.

K hostům, kteří ho navštívili, chová se přátelsky, a dojde-li ke konfliktům, má se snažit vyhodit svého hosta tak, aby při tom nepoškodil dveří. Nadávat při tom smí se jediné francouzsky nebo anglicky. Neovládá-li hostitel těchto dvou řečí, vyhazuje svého hosta beze slova. Pravý džentlmen nikdy při tom neroztrhne límeček nebo vestu tomu, kterého vyhazuje. Chytne ho v zápěstí levé ruky pravou, zkroutí mu ji dozadu a levou rukou chytne ho vzadu za kalhoty a vynese z bytu, poprosiv ho slušně, aby volnou pravou rukou otevřel dveře. Dojde-li k boxu, hostitel nesmí se před hostem svléci z kabátu. Naprosto je nemístné, ztratí-li se hostu hodinky nebo peněženka.

Doma má každý dbáti na pořádek a musí se vystříhat plivat na podlahu nebo na strop. Náš domov má nám býti svatým.

JAK SE MÁME CHOVATI V ÚŘADECH

Vcházíme-li do úřadu, pozdravíme všechny přítomné a kyneme jim přívětivě rukou. Potom jdeme od jednoho k druhému a poptáváme se tak dlouho na jejich zdraví, odkud jsou, jaké mají služné, dokud nás nevybídnou, abychom vysvětlili, co si vlastně přejeme. Taktnost nám velí, abychom se v úřadech nikomu nevnucovali. Není přípustno veřejně rozdávát cigarety nebo doutníky. Příroda nezná podobných konsekvencí. Podplácení úřednictva musí se dít způsobem naprosto taktním. Peníze vložíme do růžové obálky, aby to činilo

dojem, že jde o milostné dobrodružství. Způsobíme-li v úřadě výtržnost, musíme se snažit nenápadně se vytratit. Dojde-li ku rvačce, vystříhejme se nedovolených hmatů. Nepřípustné jest střílet v úřadě z revolveru. S přivolaným policejním strážníkem zápasíme dle všech pravidel džiu-džitsu. V každém případě musíme si být vědomi toho, že jedině důstojným a slušným vystupováním získáte si sympatie úřednictva. Krást svrchníky v úřadech jest nepřípustné.

JAK SE MÁME CHOVATI V DIVADLE

Má-li divadlo podporovat naše ušlechtilé vzněty, nesmíme přijít na představení opilí. Jestli však jsme, musíme dbáti toho, abychom nespadli z galerie do přízemku a nerušili tak klidný průběh představení. Nesmíme též se hlasitě hádat se svými sousedy, číst při představení nahlas noviny, hulákat a při opeře zpívat s účinkujícími. Loupáme-li si v divadle pomeranč, kůru neházíme do přízemí, nýbrž pod sedadlo. Máme-li s sebou láhev piva, snažíme se během představení vytáhnout zátku bez hluku. Zátky neházíme na jeviště. Vypůjčené divadelní kukátko musíme vrátiti biletářce, a jestli je odneseme do zastavárny, vrátíme zástavní lístek vyplaceně poštou. Kouříme-li během představení, musíme dbáti toho, aby nevznikl požár. S přivolaným strážníkem se v hledišti nehádáme a vyřizujeme celou záležitost na chodbě. Podaří-li se nám vniknout v zákulisí do dámské šatny, vlezeme si pod stůl, aby převlékající se umělkyně neulekla se naší přítomností.

JAK SE MÁME CHOVATI NA AEROPLÁNU

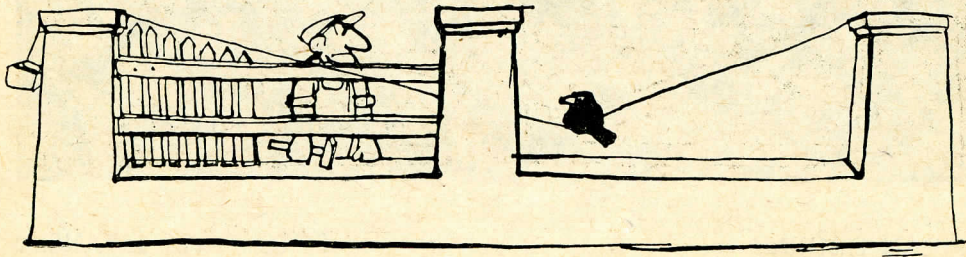
Pravý džentlmen ani ve výši 6000 metrů nemluví sprostě a hrubě. Před vzletem napíše přátelské dopisy svým věřitelům, ve kterých se s nimi loučí a prosí je za prominutí, že se dal na tak nebezpečný podnik. Spadne-li z aeroplánu, musí dbát toho, aby nespadl nikomu na hlavu. V každém případě opatří si před vzletem svou vizitku s těmito slovy: „Promiňte laskavě“.

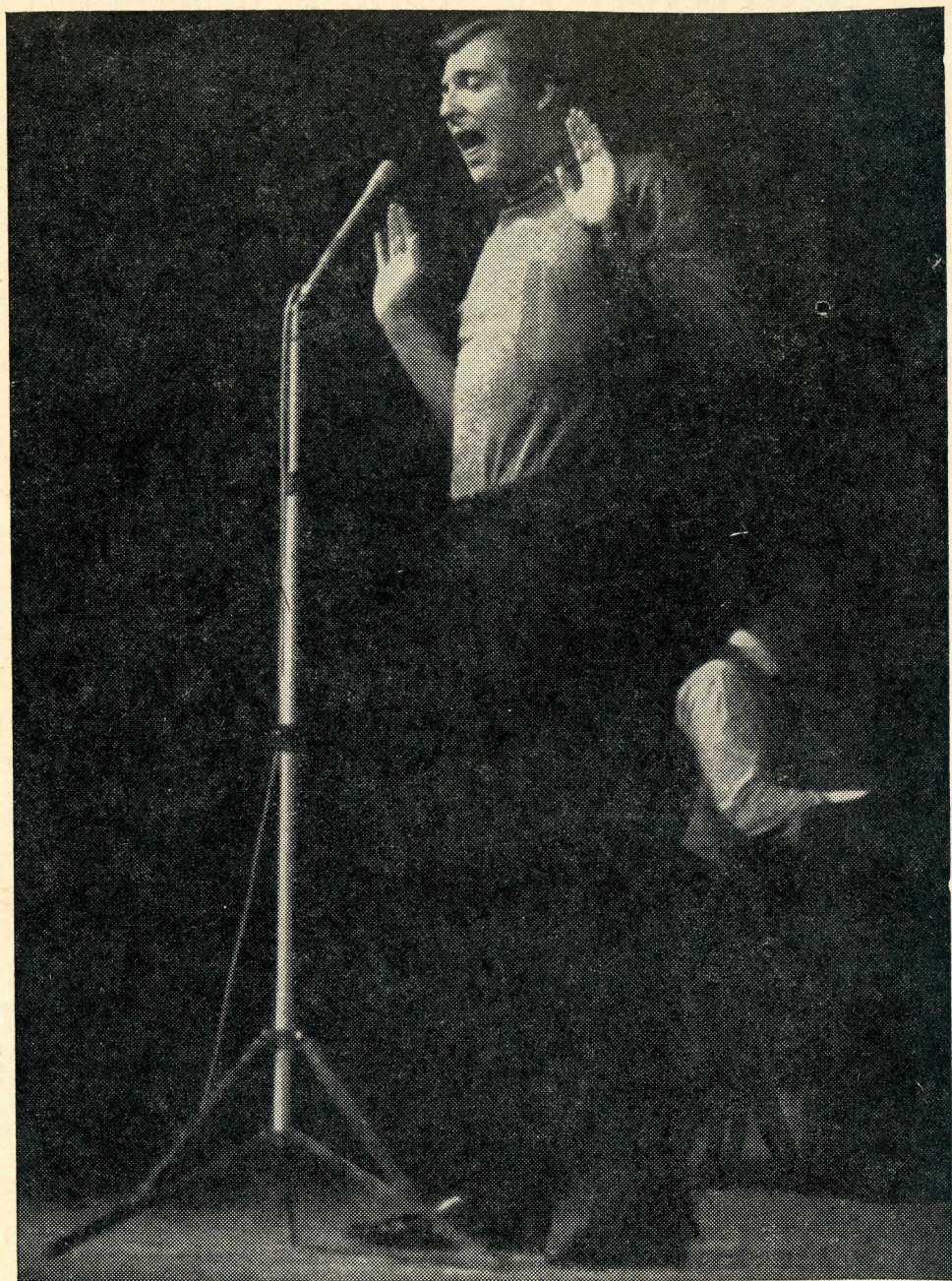
Plivati z aeroplánu na zeměkouli jest nepřípustné.

JAK SE MÁME CHOVATI NA FOTBALOVÝCH ZÁPASECH

Pobodat soudce rezavým nožem jest nepřípustné.

Ex: Jaroslav Hašek – Moje zpověď, vydal Československý spisovatel 1968

MILAN DROBNÝ

FOTO PAVEL JASANSKÝ

EDUARD A AGRIPPINA

RENÉ
DE OBALDIA

OSOBY: EDUARD, AGRIPPINA, JEHO ŽENA, CHULIGÁN, SEDMNÁCTILETÝ

PŘELOŽIL JIŘÍ KONŮPEK

I. VÝSTUP

Eduard a Agrippina, manželé asi šedesátiletí, čtou klidně v posteli, on velké filosofické dílo, ona večerník. Je asi 10 hodin. Opakovaný ječivý vriskot kojence za zdí.

AGRIPPINA (*praští prudce večerníkem*): Ne, už mi to jde na nervy. V těchhle zdech z plastiku je slyšet všechno, co se šustne na druhé straně, a člověk nemá nikdy soukromí... Musí snášet rádio druhých, děti druhých, splachovadlo druhých, výrazku druhých, cizoložství druhých... Tobě to nevádí, Eduarde?

EDUARD (*klidně*): Ale vadí, vadí, Agrippino!

AGRIPPINA: Ani bych neřekla. Rozhodně ti to nepřekáží ve čtení.

EDUARD: Čtu očima, Agrippino, ne ušima.

AGRIPPINA: Ty musíš mít vždycky poslední slovo. Zrovna jako tvoje matka.

EDUARD (*velmi mírně*): Je už dávno mrtvá, Agrippino.

AGRIPPINA: Vidíš, že mám pravdu... (*Křik kojence zesílí.*) Ne, ten harant si

myslí, že je Callasová! To je k nesnese ní... Ve 20. století a ještě doplácet na no vorozeňata! Hned bych otevřela okno a mrskla s ním s tou jeho vriskačkou do vzduchu, ať jde ke všem sputníkům... Snad by mu to došlo! (*Drásavý křik.*) Ne, to už je nesnesitelné! Počkej, já jim zabouchám na zeď... Hůl! Kde je hůl? Ty jsi zase schoval hůl! Vždyť byla u nočního stolku... Eduarde, kam jsi schoval hůl? ... Eduarde, povídám, hůl?

EDUARD (*vzhlédne od svých stránek*): Hůl, hůl? Á jo, zapomněl jsem ti říci, daroval jsem ji včera jednomu maršálovi, který ztratil svou.

AGRIPPINA: Maršálovi?

EDUARD: Bloudil smutně ulicí ve slavnostní uniformě, studoval terén, vyptával se civilistů: „Neviděli jste náhodou mou hůl?“

AGRIPPINA (*soucenně*): Chudáčku! Ty si myslíš, že ti někdo naletí na tvoje pitomé žerty!... Od té doby, co ležíš v těch svých filosofických knihách, to s tebou jde značně s kopce. (*Ticho. Ztlumený křik kojence.*) Viš, že jsem byla vlastně raději, když jsi ležel v těch detektivkách? Zanedbával

jsi mě, ale když ses uráčil na mě pohlédnout — takovým těžkým a kalným pohledem — viděla jsem dobře, že mě pokládáš za případnou mrtvolu; aspoň jako taková jsem existovala!... Ale teď!... Chudáčkul... No dobrá, dobrá, já nic neříkám... Chroustěj si v klidu ty svoje existenciální traktáty... Rozhodně se nedá říci, že bys proto nějak víc existoval. Úplný kapr! Spím teď s kaprem! Se starým kaprem!... Když si představím, že tvoje kniha má asi dva tisíce stránek a že jsi teprv... teprv na... (*čte mu přes rameno*) 178... na stoosmadesmadesáté!... A pán nepřeskočí ani řádkul Pán si dá pozor, aby nepřeskočil!

EDUARD (*velmi mírně*): Agrippino!

AGRIPPINA: Dobrá, dobrá, já už nic neříkám... Žena zkrátka v církvi musí mlčet. Trpělivost a vztek ať se střádá... (*Chopí se nervózně svých novin. Horečnatě v nich listuje. Ostřejší křik kojence.*) Eduarde, to tě to opravdu neruší, když slyšíš tohle mňoukání siamské kočky?... (*Eduard mlčí.*) Když jsme se vzali, tak jsi byl bez sebe, nezamhouřil jsi celou noc oko, když si moucha otřela o sebe nožičky, když kapala voda do výlevky... A kolik nocí jsi nezamhouřil oko!

EDUARD (*velmi mírně*): To ti bylo o čtyřicet méně, Agrippino.

AGRIPPINA: Tupče! Jaký ty umíš být tupec, příteli!... Nepodíval se na sebe? Tři brady, zuby ob jeden, dvojité břicho... Nohy jako brousky!... A to nemluví, jak se šatíš!... Ne, vidět tě takovéhohle, když jsme se brali, tak jsem si vzala radši kostelníka!... Slyšíš mě, Eduarde, Eduarde? EDUARD (*čte velmi pozorně*): Život je svou podstatou drama. Proč? Protože se nepřizpůsobuje spontánnímu boji, boji spontánnímu a zároveň druhovému mezi jednajícím ne-já a vynořujícím se nad-já.“ *Křik kojence ustal.*

AGRIPPINA: To je celá odpověď, na kterou se zmůžeš?

EDUARD (*stejným tónem*): „... Jednotu tohoto dramatického dynamismu mezi ne-já a nad-já může zpečetit jen já mého jáství: mé já-já... Ty ke mně mluvíš a já mluvím: tvé já-já se snaží zmocnit mého já-já. Ale k ovládnutí, to jest kvantickému, akvatickému, rogativnímu, prerogativnímu, interrogativnímu a postrogativnímu znicotnění, může dojít jen do té míry, pokud nad-já umlčí pod-já, v němž zůstane v klidu naše dvě já-já.“

AGRIPPINA: Ja-ja. Chudáčkul... Ale ta tvoje cáknutá filosofie aspoň tomu mrňousovi zatala tipec! To je výhra! Teď mají harantí veškerá práva. Můžou si dělat, co chtějí

pod záminkou, že čím víc toho nadělají teď, tím méně budou vyvádět později!... Podívej se na Američany, jak to s nima vypadá!... Samá hysterie, obsese, komplex, sbírání škebliček... a celí diví do striptýzu... Striptýz! Neříkej mi, že to slovo pochází od nás! Striptýz! Vždyť oni už úplně obnažili atom! Pěkná náatural... (*Eduard otočí list.*) Za mého času, když nějaké nemluvně napadlo vřesťt, tak se mu vrazilo do huby vejce na tvrdo i se skořápkou!... A řeknu ti, že si to rozmyslelo!... Ach, škoda mluvit!... (*Dlouhé ticho. Šustění novin*)... Eduarde?

EDUARD (*lehce znervózně*): Copak zas? AGRIPPINA: Četl jsi večerní noviny?

EDUARD: Poslyš, Agrippino, víš, že už devět let nečtu žádné noviny!... Mám tady úplný komplet Malého Gala z let 1920—23 a tam je všechno, všechno... Udělala bys lépe, kdyby sis za ty peníze koupila karamely.

AGRIPPINA: Malý Gal! Malý Gal! Nežijeme už v době malých Galů!

EDUARD: Ale ano, Agrippino, v tom se právě myslí! Od Pipina Krátkého se člověk nezměnil ani za mák. Pořád stejné historie.

AGRIPPINA: Ach, ano! To určitě! Sňatek kněžny Tusorové, která se stala z lásky dojičkou krav, s Bobym, lovcem perel, to určitě najdeš v tom tvém Malém Galovi!!!

EDUARD (*velmi mírně*): Ale, ano, určitě. Stačí jen dobře hledat, Agrippino.

AGRIPPINA: A co paterčata? Paterčata z Oklahomy, kterých přišlo na svět sedm? Dvě navíc v poslední minutě a ty dvě začaly počítat těch pět ostatních!... Uznej, že tohle se každý den nevidí?

EDUARD: Byly časy, Agrippino, kdy měli v každé rodině devět dětí.

Nový křik kojence.

AGRIPPINA: Už zase začíná... Nemohl bys, Eduarde, číst pořádně nahlas, hodit mu na hlavu trochu té tvé existenciální filosofie? To by mu ucpalo zobák! (*Křik ustane.*) Aha! Pochopil! A co Měsíc, Eduarde? Co lety na Měsíc? Píše snad tvůj Malý Gal také o cestách na Měsíc? Chudáčkul! Kdyby se lidstvo skládalo z tvorů jako ty, tak by nám ještě svítily svatojánské mušky!... A co atomické výbuchy?... Nečetl jsi článek profesora Brochona?... Teď, co je ten radioaktivní spad, tak se rodí úplně černé děti... Ano, ano, úplně černé, černé jako černoši a černoši se zas rodí úplně bílí... jako Bardotka!... To je přece mišmaš!... Rasisti si nad tím rvou vlasy... (*Úpěnlivý křik kojence.*) Ach ne! Ne a ne. Ať je černý nebo bílý, já to takhle nene-

chám, půjdu si stěžovat. Po desáté večer, to je rušení nočního klidu! ... Napišu na komisařství. Ostatně je to nějaký Mongol. Ty jsi neviděl matku, jaké má vyčínavější lícní kosti? Jela jsem s ní jednou ve zdviž, byla cítit rybinou ... Tak už dost, ty čertovo semínko, ty kostelníku, ty prevíte! Přestaň! (*Křik přestane.*) Aha, slyšel mě. Co se člověk v tom životě nakřičí! (*Ticho.*) ... A poslyš, Eduarde, píšou v těch tvých novinách taky o chuligánech? (*S chvěním.*) Všichni chuligáni v záři neónů, všichni kovbojové, kteří vylezou z filmového plátna a čekají tě klidně u východu z kina, aby ti vrazili náhle kudlu pod lopatku ... Co říkáš? Teď je každý tatínkův mazánek schopen tě zavraždit, stačí si trochu pocvičit ruku, než se do toho dá! ... Ještě štěstí, že náš Michal zemřel ve čtyřech letech. Teď by byl schopen nás píchnout, aby se zmocnil našich peněz! Při jeho nadání! ... EDUARD (*lehce ironicky*): Naše peníze! Naše peníze!

AGRIPPINA: Všechny napoleónské zlatáky tety Hěleny jsou naskládány v dvojitém dně nočníku Neříkej mi, že na ně kašleš! EDUARD: Ne, nekašlu na ně.

AGRIPPINA: Cín, petrolej, bavlna, platina, to všechno se ti scvrkne pod rukama a jsi na mizině. Hlavně dneska při té emancipaci barevných ... Ale zlato? Nikdy. Zlato má cenu zlata ... (*Sama pro sebe.*) Tak si říkám, jak bych si asi počínala, kdyby sem naráz vtrhla návštěva s revolverem a pohrozila mi: „Prachy, stařeno, nebo pálím!“ Zvlášť, když to jsou teď takoví uličníci! ... Co si máš počít proti takovému uličníkovi? ... Dřív, v takové situaci, jo, to měl člověk co dělat s otcem početné rodiny, s člověkem zralého věku, který měl smysl pro odpovědnost. Nestřílel tak hned kvůli nějakému ano nebo ne. V revolveru měl nejvýš trochu vody ... Ne, opravdu, říkám si: „Naval prachy, stařeno, nebo pálím ...“ Ach, mé srdce! Sama si naháním strach, srdce mi buší jako na poplach ... (*Rozhodně a energicky.*) A víš co, nedostal by ze mne ani slůvko! To bych raději zemřela, než bych mu vydala svůj nočník! ... Slyšíš, Eduarde, raději bych zemřela! To by to měl kór moc snadný! Že si všichni ti gangsteři s mlíkem na bradě ještě víc troufají, to je stejně jen tím, že jim dospěli odpovídat, že vyhovují jejich vrtochům ... Ale kdybychom se spojili, jako třeba Armáda spásy, kdybychom dali dohromady třeba jen tři sta přívrženců ochotných padnout beze slova jejich kuklami, stáhli by ocas a upalovali by ... „Prachy, stařeno, nebo pálím!“ Ach, srdce mi buší

stále divočeji! ... Nechceš trochu thé, Eduarde? ... Eduarde?

EDUARD: Copak?

AGRIPPINA: Nechceš šálek heřmánku? Nebo komonice? Komonice je výborná. Z toho člověk řehtá. Chci říci, že je výborná na měchýř.

EDUARD: Ne, děkuji, Agrippino, děkuji.

AGRIPPINA: Nechci hrát vodu jen pro sebe. Ty umíš ale být sobecký, příteli! — Zrovna jako tvoje matka.

EDUARD (*velmi mírně*): Je dávno nebožka, Agrippino.

AGRIPPINA: To právě říkám. (*Nový křik kojence.*) Aha, už dlouho nerval. Ne, to není možné, oni ho snad natahují! ... Jak můžeš při tom číst? — Být tebou, Eduarde, kdybys ty byl muž, tak bych si oblékla župan, šla bych k nim zazvonit a zahrála bych jim pořádnou serenádu, takovou, jakou já umím! ... Ach, mně by nechybělo slov. Já bych jim uspořádala rachejtlet! To mi věř!

EDUARD: Já ti věřím, Agrippino.

Křik ustane.

AGRIPPINA: Aha! Pochopili to. Představa, že bych tam přišla jako muž ... Ale já tě varuju, Eduarde, jestli to zase začne a ty se nepohneš, jdu do hotelu! A do prvotřídního, jak se sluší a patří. To musí být palác! Tři koupelny ... a vodotrysk kolmo vzhůru ... a na kanapi playboy ... A telefon do postele ... A potom ty, který nikdy nic necítíš, uctíš, jak je masný účet ... Posloucháš mě, Eduarde? ... (*Právě v té chvíli je slyšet zřetelně hluk vylamovaného zámku.*) Ty ... ty ... (*Tónem nejvyšší hrůzy.*) Ty, Eduarde, slyšíš, jako by někdo páčil zámek vedle v pokoji ... Eduarde ... (*Třese Eduardem nervózně.*) Určitě se někdo štourá v zámku.

EDUARD (*úplně jako Olšový král*): Mé dítě, jen klid. To myška někde cupitá, mé dítě.

AGRIPPINA: Myška ... myška, která ... (*Je zřetelně slyšet stejný hluk.*) Eduarde, tys to neslyšel?

EDUARD: Nebo padají staré účty za plyn z plynoměru na podlahu, nežně kolébány lehounkým závanem větru.

AGRIPPINA: Leh ... lehounký závan větru. (*Úzkostné ticho. Pak náhle velmi zřetelný praskot dveří, které se otvírají.*) E ... Eduarde, neslyšel jsi, jak zasténaly dveře?

EDUARD: Mé dítě, jen klid, to v dřevě praská jen, mé dítě ... Tak dřevo dveří rádo zahraje si v noci, když vzdálené mateřské hvězdy je zvou k půlnočním slavnostem ...

Nový praskot dveří.

AGRIPPINA: Eduarde, určitě...

EDUARD: Či rodička, jež pracuje k své těžké chvíli — co je jich po světě — a jejich náky dolehnou až k nám jak vzlyky, které kloužou po lekněch nad hlubinou...

Dlouhé úzkostné ticho. Pak náhle velmi jasné zapraskání podlahy.

AGRIPPINA: Vedle někdo chodí... Určitě, Eduarde... Copak neslyšíš, jak praská podlaha? ... Eduarde, udělej něco... Zakašle!

EDUARD: Mé dítě, jen klid, to duše předků zpět se navracejí do rozvrzané almary z třesnového dřeva a tancují, přikrášleny starou krajkou mezi zažloutlými korzety a hrnky se zavařeninou...

Dlouhé úzkostné ticho. Pak hluk stolu, který padá s hřmotem.

AGRIPPINA (*náhle slabším hlasem*): Ach! ... Eduarde, miláčku... teď spadl stolek tety Heleny, vedle je vrah... Eduarde! Ach... kdyby ten kojenec začal křičet. Kdybys ty, Eduarde, uměl zařvat jako ten kojenec. Eduarde, neříkej mi, že jsi nic neslyšel. Ó, moje srdce bije jako kastaněty!

EDUARD: Mé dítě, jen klid, toť novomanžel z třetího poschodí, vydaní ještě na popas vášní všedního páření, a s hlukem vyčerpávají všechny možnosti, jež jim skýtá místo, mé dítě.

AGRIPPINA (*omdlévá*): Eduarde!

EDUARD: Nebo snad jsou to...

II. VÝSTUP

TIŽ, CHULIGÁN „ČERNÁ BUNDA“

Dveře pokoje se prudce otevřou kopnutím. Do ložnice vrazí mladý chuligán v černé bundě s revolverem v ruce.

ČERNÁ BUNDA: Prachy, stařeno, nebo pállm!

AGRIPPINA: Ach, Bože, bože... Co jsem ti říkala, Eduarde? Ach, ach, ach, můj ty bože! Eduarde, odlož tu knihu, je tu nějaký pán... Není to od tebe zdvořilé... ach! Ne, tohle!

ČERNÁ BUNDA: Rychle, stařeno, nemá čas. Je mi už sedmáct. Prachy!

AGRIPPINA: Nejsem tu sama, pane, je tady vedle mne stařec... Snad byste se mohl obrátit na něho. Čte si... Ach, moje srdce! EDUARD (*čte velmi soustředěně*): „Konečně, vycházej ze tří vrstev psychické osobnosti, z primitivní a jejích destruktivních tendencí; z já, které je výsledkem vzájemného působení vrstvy primitivní a ohrožujícího vnějšího prostředí, z nad-já, plodu výchovy přísných a stereotypních příkazů, uvědomuje si Freud letoru.“

AGRIPPINA (*vzdychá*): Ach, chudáku, chudáku!

ČERNÁ BUNDA: Vy na mě zkrátka kašlete, ne?

EDUARD (*stejným tónem*): „Ve skutečnosti existuje věčná úzkost našeho já před nebezpečími vnějšího světa, neurotická úzkost nad-já před instinktivními tendencemi primitiva...“ (*Odkládá knihu, obrací se k mladému muži.*) Úhrnem ztělesňujete, přítelíčku, podivuhodné primitivno a jeho instinktivní tendence.

ČERNÁ BUNDA: Vy si ještě děláte srandu, ne? Já tady nejsem pro srandu. Navalte seno!

EDUARD: Seno?

ČERNÁ BUNDA: No seno, těžkou vodu, kruci!

EDUARD: Těžkou vodu? ... Ach ano, v nočníku, příteli, v nočníku.

Chopí se zase knihy.

AGRIPPINA (*výkřik*): Edol!

ČERNÁ BUNDA: V nočníku! Staříku, nech si ty fóry. S tím na mě nechod. Na to nejsem zvyklej, aby mě někdo natahoval. Jestli nepustíš pakl, nadělám z tebe řešeto. AGRIPPINA: Upozorňuji vás, pane, že vedle je kojenec. A jestli budete mluvit moc nahlas...

ČERNÁ BUNDA: Ty dva jsou úplně cáknuť. Když je to tak, začnu s bábou.

Přiblíží se k Agrippině.

AGRIPPINA: Nedotýkejte se mě, pane, nedotýkejte se mě... Vidíte přece, že už mi není dvacet... och!

ČERNÁ BUNDA: Prachy!

AGRIPPINA: V nočníku, pane. Eduard neumí lhát, v nočníku... Počkejte, nehýbejte se, podám vám sama nočník... ne... (*Otvírá s hlukem noční stolek.*) nočník... ne... ach, ach, ach!

Vyrazí několik zachroptění a klesne mrtva na polštář.

EDUARD: Copak, Agrippino?

ČERNÁ BUNDA: Hrome, stařena natáhla bačkory! Hrom do hrnce! (*Je úplně zhrouten.*) Tohle se mi státi... Cožpak mě neznáte? Copak jste mě nikdy neviděli? No ne!

EDUARD (*kteřý nahmatává klidně tep mrtvé*): Nebije jí tep. Konstatuji naprosté, zásadní a podkožní zastavení Agrippinina tepu.

ČERNÁ BUNDA (*plačky*): Rozumějte, to všechno jsem udělal, abych vás ohromil, abych vám nahnal strach... Nikdy bych nebyl střelil... Já nikdy neublížil ani mouše... Potřeboval jsem trochu kapesného! Mám povinnosti. Na krku hromadu holek,

Lulu, Moniku, Pantéra, Carmen, Betty... Člověk si musí přece trochu povyzrazit, zvlášť když je teď zlá doba, to za vašich dob nebejvalo...

EDUARD (*kteřý přitiskl ucho k Agrippině ně hrudi, jásá*): Ale ona je opravdu mrtvá, mrtvá jako Caesar a Brutus dohromady, mrtvá jako Mrtvé moře... Ach, díky, mladý muži, díky! Kdybyste nebyl přišel včas, myslím, že bych ji snad byl zaškrtil... Občas jsem se pokoušel ji trochu zastrašit, tak třeba u snídání jsem naráz začal mluvit jako vlk... Jednou jsem se dokonce přestrojil za žebrovou sestru... ale ona mě moc dobře znala, ona hned to svoje „příteli“ a „chudáčku“, kdežto vy, hned napoprvé... Jak se vám odvděčím? Děláte chybu, že odmítáte ten nočník.

ČERNÁ BUNDA: Jste svědek... ne... vy nejste svědek... Vy jste právě čet a zrovna jste otáčel stránku a vtom vaše stará natáhla kejhlák. Otočíte stránku a bylo to... Já si meu ruce...

EDUARD: Pilátův komplex, přirozeně.

ČERNÁ BUNDA: Já vás nikdy neviděl. Vy jste mě nikdy neviděl. Dva slepi, plati? Dva slepci, hluchoněmi, mrzáci, dva...

EDUARD: Ale, příteličku, pročpak se tak rozčilujete? Agrippina trpěla už čtyřicet let srdeční chorobou. Teď se jí ulevilo.

ČERNÁ BUNDA: Dobrá, když je to tak, vypadnu... Jsem z toho celej na věži vidět takhle mrtvolu v noční košili. A vona zavře navždy zpěvník. Eště před minutou mi chtěla podat nočník. To je tedy život. Mně se podlamujou nohy.

EDUARD: Přijal byste štamprličku na posilněnou? Musím tu někde mít starou mentolovku...

ČERNÁ BUNDA: Ne, děkuju. Venku čeká Jojo, kryl mi záda. Už mu určitě tečou nervy!

EDUARD: Ach, vy máte své druhé já, které vám kryje záda. Druhé já.

ČERNÁ BUNDA: Říkám vám, Jojo! Je to můj bratříček! Je mu sedm, ale je oprostěnější než já. Abyste si udělal představu: když mu bylo pět, tak to navlík, aby ho unesli... Sehrál to s mým strejdou... Povídá strejdánkovi, jestli mě neunesesh, tak budu všude vyprávět, jaký máš divný mravy... Strejčinek se trochu ošival, ale nakonec s ním šel napůl... Výkupné si rozdělili. To víte, že si dali do nosu! Chudák Jojo z toho moh puknout, jak se přezral čokoládou.

EDUARD: A kromě Jojo, jste sám? Nebo...

ČERNÁ BUNDA: Taky jsem měl dvanáctiletou ségru, menovala se Manon. Ale když měla dvanáctej potrat, tak splávla. Pocho-

vali ji potichoučku... Potraty, to je svinstvo... Ale proč vám to všechno vlastně vykládám.

EDUARD: Vyjadřuji se, tedy se vtiskuji. Vyjádření je jednou z přirozených potřeb člověka, mladý příteli.

ČERNÁ BUNDA: Dobrá, tak já už du.

EDUARD: Ani největší lotři historie, Attila, Ludvík XI., Tamerlán, Orlikův otec neunikli expresionismu.

Agrippinina paže se náhle natáhne a udeří temně do podlahy.

ČERNÁ BUNDA: Hrome! Stařena se vzbouzila!

EDUARD: Ale ne, příteličku, uklidněte se, to jí jenom povolila ruka. Docela přirozené. Paže mrtvých se natahují posledním trhnutím, aby nám ukázaly nějaký směr, který je pro nás ještě tajemný, vždycky stejný směr... nějaký neviditelný pól...

ČERNÁ BUNDA: Dobrá, tak já vypadnu, já to nerad vidím.

EDUARD: Jsme tu svědky samého tajemství jástvi. Kde je v této chvíli Agrippinino jástvi? Snad ve vás? Snad ve mně? Snad v jiných tisících já...

ČERNÁ BUNDA: Dobrá, já du.

EDUARD: Nezdá se vám, že jste v opeře, příteličku? Pořád opakuje „já du, já du“ a jste tady pořád zapíchnutý na fleku jako kříž!

ČERNÁ BUNDA: Promiňte mi, nejsem ňák ve své kůži... Tak já du... dá se vypadnout oknem?

EDUARD: Jděte raději dveřmi, ne? Není nad jednoduchost.

ČERNÁ BUNDA: Máte pravdu... Vy jste ale podšívka... Tak nashledanou, šéfe.

Odchází.

EDUARD: Tam ne, tam je klozet!

ČERNÁ BUNDA: Ó, promiňte!

EDUARD (*zatímco mladý muž je už v druhé místnosti*): A ještě jednou díky! Poručení paní matce!... (*Chápe se zase knihy.*) Kdepak jsem to byl? ... Ahal Tiše, Agrippino, tiše! (*Čte.*) „Už dávno se dožadují hygieny ideálů, logiky přání. Dětský duch se liší nejvíce od ducha zralého tím, že první nepřipouští jsoucnou reality a nahrazuje toto jsoucnou obrazem, který si o nás vytváří jeho touha... Škoda, že na zdrcení „idealistů“, počínaje největšími, Platonem nebo Kantem, nedokáže ironie nějakého thaumaturga na několik hodin redukovat vesmír na schéma podle jejich programu. To by bylo báječné!...“ Slyšíš mě, Agrippino? Báječné.

Kojenec se probouzí a začne vřískat.

OPONA

MONKEES

„HLEDÁ SE KVARTET MODERNÍCH, POTRHLÝCH, K FOLK MUSIC INKLINUJÍCÍCH ROK'N'ROLLERŮ S ODVAHOU PRACOVAT“ – TENTO DNES UŽ SLAVNÝ INZERÁT V HOLLYWOODSKÉM LISTĚ DAILY VARIETY DAL VZNIKOUT JEDNÉ Z NEJPOPULÁRNĚJŠÍCH SKUPIN DNEŠNÍ DOBY. 433 ZÁJEMCI SE DOSTAVILI DO BUDOVY PRODUKČNÍ TELEVIZNÍ SPOLEČNOSTI SCREEN GEMS KE KONKURSU, KTERÝ VÝZNAMNĚ ZMĚNIL ŽIVOTNÍ OSUDY ČTYŘ Z NICH – DAVY JONESE, MICKY DOLENZE, MIKA NESMITHA A PETERA TORKA. STALI SE VYVOLENÝMI PRO OBROVSKÝ KOLOTOČ SLÁVY, PENĚŽ I TVRDÉ PRÁCE, KTERÝ SE ROZTOČIL KOLEM JEJICH SPOLEČNÉHO JMÉNA – MONKEES.

S myšlenkou vytvořit televizní seriál pro mládež, jehož hrdinou by byla skupina moderních zpěváků a hudebníků, přišel prý producent Bob Rafelson ještě před uvedením filmu Perný den se skupinou Beatles, na který se dnes poukazuje jako na předlohu pro pořad s Monkees. Nejprve se zajímal o tehdy ještě neznámou skupinu Lovin' Spoonful, potom se však rozhodl pro konkurs na základě inzerátu. Spolu se svým kolegou Bertem Schneiderem překvapoval uchazeče otázkami typu „všiml jste si, že sekretářka přede dveřmi má jedenáct prstů?“ nebo „seděl byste rád v mém křesle?“, neboť – jak říká – nechtěl uhlazené herce, ale přirozené kluky se schopností improvizace.

Zajímavým způsobem byla vyřešena hudební stránka rodícího se souboru: Davy Jones neovládal žádný nástroj, dostal tedy do rukou „neškodnou“ tamburinu. Ostatní tři byli kytaristé – Micky Dolenz se tedy „obětoval“ a zasedl k bicím. Na pomoc byl přivolán zkušený producent Donnie Kirshner, který kvartetu zajistil náplň šestitýdenního intenzivního „tréninku“ a obstaral mu skladby od předních autorů – Goffina a Kinga, Boyce a Harta, Diamonda a jiných. Rafelson a Schneider mezitím získali humoristy Geralda Gardnera a Dee Carusa, kteří psali pro seriál scénář. Prvý díl serií byl společností NBC vysílán 12. září 1966. V té době již první deska Monkees s názvem Last Train to Clarksville stála na šestnáctém místě americké Hit-Parade a zanedlouho postoupila na první, označená jako million-seller, za který se v Americe udílí zlatá deska. Monkee-business („opičí business“) začal fungovat na plně obrátky.

Talent, náhoda a štěstí tomu chtěly, že jsme poznali Monkees právě v tom a ne jiném obsazení. Nejvíce pochyb při výběru bylo kolem později zbožňovaného **DAVY JONESE**, který i dnes je jako jediný ze skupiny více považován za herce než hudebníka, navíc s vkusem dosti vzdáleným rock'n'rollové oblasti. Davy se narodil 30. prosince 1945 v anglickém Manchestru, kam také čas od času jezdí navštěvovat svého otce.

Se školou si příliš nerozuměl a proto ve 14 letech odešel do Newmarketu hledat štěstí jako jockey. Zde se seznámil s lidmi uměleckého světa, kteří nepřehlédli jeho velký herecký talent a ambice. Po debutu v rozhlase si Davy Jones zahrál roli Artfula Dedgera v Oliverovi, Michaela v Peteru Panovi (kde hrála také Jane Asher, dívka Paula McCartneyho) a synovce v televizní adaptaci Coronation Street. Do Ameriky se dostal díky roli v Oliverovi, který se po dva roky dával na Broadwayi. Poté následovala úloha v Pickwickovi a zaneprázdnění v Hollywoodu a nakonec překvapující úspěch v konkursu.

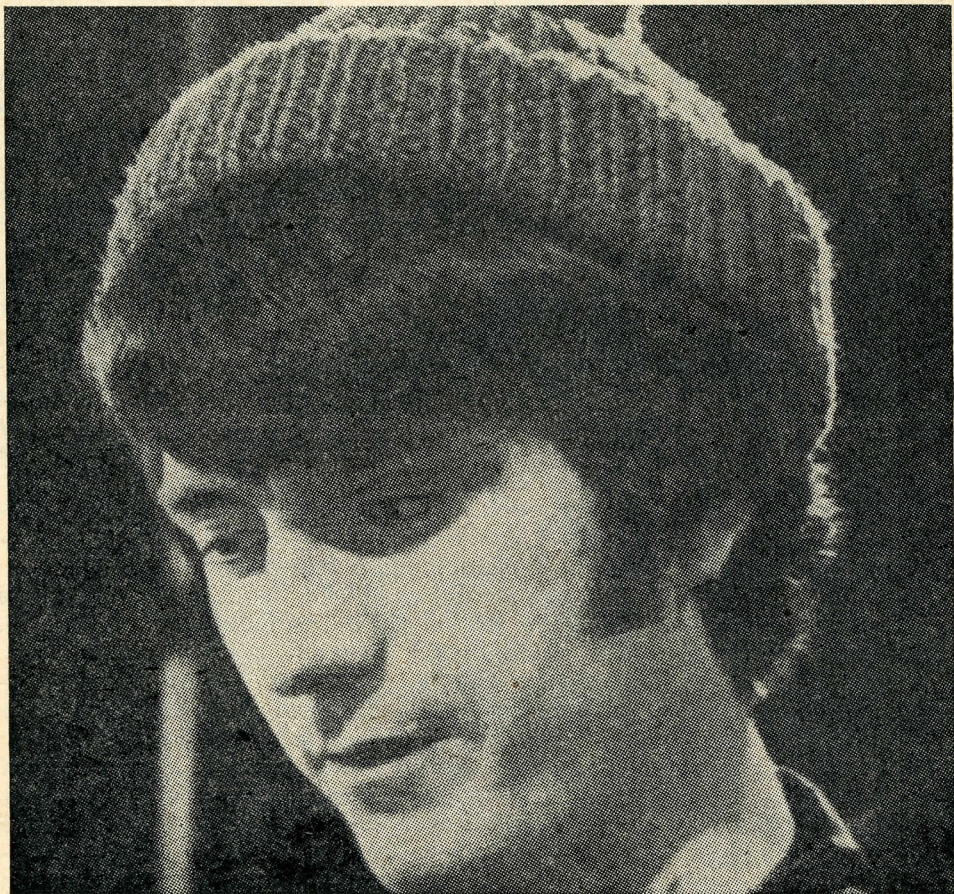
Davy Jones nepřišel do nahrávacího studia jako nováček. Dávno před vznikem Monkees nazpíval LP jevištních písní, která ovšem více než hudební schopnosti zachycuje herecký talent interpreta. Má rád melodie z show a muzikálů, jeho oblíbenými umělci jsou Sammy Davis Jr., Tony Newley, Harry Secombe a Roy Castle. Také jeho zájmy a plány do budoucna nejsou příliš spjaty s osudy celé skupiny a tak čas od času se objevují v tisku zatím vždy dementované zprávy o Davyho odchodu. Jeho snem je stát se filmovým režisérem, prozatím se však věnuje businessu jako majitel vlastní gramofonové firmy (Davy Jones Records), nakladatelství (Syncro Music) a manažérské firmy (Jon-Con). Jeho spolupracovníkem na obchodním poli je producent Kirshner,

DAVY MONKEES

kterému gramofonová společnost RCA Victor věnovala presidentské místo a novou značku, na níž v Americe vycházejí desky Monkees. Ve stejný den jako Davy Jones, avšak o tři roky dříve se v Houstonu narodil další Monkee **MIKE NESMITH**. Od svých kolegů se liší nejen věčným kulichem na hlavě a statutem jediného ženatého člena skupiny a otce tříletého syna, ale i trochu ne-

MIKE

přístupnou a náladovou povahou. Snad v něm zanechalo stopy dětství, na které vzpomíná se slovy: „Byl jsem chudý, uhrovitý chlapec, který neměl jediného přítele.“ Absolvoval vysokou školu v San Antoniu, kde se seznámil s hrou na kytaru a s hudbou, která mu nejvíce zaimponovala, country-and-western. Nejraději má Jima Reevese, líbí se mu však i Beatles, Byrds, Buddy Holly

a jiní. Po dokončení školy se Nesmith začal věnovat hudbě nejprve jako polovice dua Mike a John, ke kterému se později připojil bubeník Bill. Spoluhráči mu však odešli na vojnu a Nesmith začal vystupovat jako sólista v hollywoodských folkových klubech. Zde ho také zastihl inzerát v Daily Variety.

O Nesmithových hudebních schopnostech – skládá písně, zpívá a prý skvěle jódluje – svědčí nejvýraznější příklad z poslední doby: spolu s jazzovým trumpetistou Shorty Rogersem napsal prvou seriózní pop-symfonii s názvem The Wichita Train Whistle, kterou ve vlastní produkci (při investici 70 000 dolarů) natočil s předními hudebníky orchestrů Duke Ellingtona, Woody Hermána a Štana Kentona.

Nejzajímavější cestu k Monkees zaznamenal kytarista s tváří vesnického prostáčka **PETER TORK** (celým jménem Thorkelson), který o inzerátu v Daily Variety vůbec nevěděl. Torka doporučil jeho přítel Steve Sills, který pro řídnoucí vlasy i zuby požadavkům konkursu nevyhověl – dnes hraje ve vynikající sanfranciské skupině Buffalo Springfield (mimočodem, jedním z Monkees se chtěl stát také Chris Andrews, známý skladatel a interpret mj. písně Včerejší muž). Pěťadvacetiletý Tork se u pohovoru uvedl tím, že vrazil do zdi – a byl přijat.

Ihned po narození Petera se rodina Torkových odstěhovala do Detroitu a poté do západního Německa, kde byl jeho otec, dnes universitní profesor v Connecticut, služebně vázán. Po návratu do Ameriky, nedokončeném studiu a práci v továrně na vlákna odešel Peter Tork do New Yorku, kde ho v beatnické čtvrti Greenwich Village začalo žít pětistrunné banjo. Ještě dnes se neočekávaně objeví v některém folkovém klubu a zpívá písně, které se staly jeho největší láskou – folk songy. Z Greenwich Village putoval Peter Tork do Los Angeles, kde nakonec zakotvil jako člen a hudebnická opora Monkees. Jeho oblíbenými interprety jsou Frank Ifield, Joan Baez, Ray Charles a skupiny Mamas and Papas a Lovin' Spoonful. Má velice rád vážnou hudbu, především díla Bacha, Prokofjeva, Rachmaninova a Stravinského.

Robustní, nekomplikovaný a dobrosrdečný **MICKY DOLENZ** má, pokud jde o popularitu, konkurenta ve svém otci, herci George Dolenzi, který hrál mj. hlavní roli v jedné z verzí Monte Christa.

V roce 1955 dostal 10letý Micky Dolenz svou prvou významnou roli v televizní show Circus Boy, která předcházela jeho pozdějším vystoupením v televizních seriích Mr. Novak a Peyton Place. Jeho světoběžnická krev ho vylákala na pozoruhodné cesty – loveckou výpravu na Nový Zéland a Fidži a výstup na Mt. Whitney, nejvyšší horu USA. Chvilí pracoval jako mechanik v továrně Mercedes-Benz a později absolvoval některé kursy na vysoké škole v Los Angeles. Jeho koníčkem je architektura, touží po dalším vzdělávání a povolání architekta, technika nebo učitele. Jeho hudebním vyznáním je horký rhythm-and-blues – na koncertech Monkees dokonce imituje Jamese Browna! Z „konkurenčních“ skupin si Micky Dolenz nejvíce oblíbil Spencer Davis Group.

Kariéra skupiny je vpravdě senzační. Za každý nově vydaný titul dostávají Monkees zlatou desku už na základě předběžných objednávek, tedy dříve, nežli je deska v obchodech! S prvými dvěma dlouhohrajícími deskami Monkees se jen v USA prodalo přes osm (!) miliónů výtisků a také cifry prodeje

MONKEES

PETER

u všech dalších jejich desek jsou sedmimístné. Jejich zlatá série se tedy skládá z titulů: Last Train to Clarksville, I'm a Believer (dosud největší hit Monkees), A Little Bit You, A Little Bit Me, Pleasant Valley Sunday, Daydream Believer, Valleri a dlouhohrající desky Monkees, More of the Monkees, Headquarters a Pisces, Aquarius, Capricorn an Jones, Ltd.

MICKY

MONKEES

Velkým úspěchem je televizní seriál, který dnes běží v Japonsku stejně jako v NSR nebo v Anglii. Svou náplní – humorem, písněmi, populárními tvářemi – je přímo ideálním pořadem pro mládež ve věku kolem dvanácti let, mezi níž také Monkees mají nejvíce příznivců (příkladem budiž tři anglické dívky, které 61 309krát napsaly „Umožněte nám, prosím, setkání s Monkees!“). Letos

Je již v produkci třetí série show, která se skládá z 26 půlhodinových částí. Navíc mají Monkees před sebou natáčení celovečerního barevného filmu, který má zachytit jejich příhody na cestě Amerikou a Japonskem na motocyklech. Za seriál ostatně Monkees dostali nejvyšší ocenění – televizního „Oscara“ Emmy Award za nejlepší komediální pořad, který jim udělila Americká televizní akademie.

Kariéra Monkees, dnes nejpobulárnější americké skupiny, vyvolala přirozeně už vzhledem k historii zrodu skupiny a k její hudební úrovni celou řadu kontraverzí, svého času velice ostrých, které se však postupně – hlavně díky vývoji skupiny – dostávají do příznivějšího světla. Rozruch vyvolal už sám umělý vznik skupiny, která byla zaranžována podle přání jejích tvůrců. Dnes však už je výběr na základě inzerátu celkem běžný (tímto způsobem se zrodily např. skupiny Procol Harum nebo Love Affair), tak jako ostatně jakýkoliv druh konkursu. Pro profesionální hudebníky by nemělo být problémem vytvoření jednolitého a sebraného kolektivu v krátkém čase. Pověst skupiny dále poškodilo „odhalení“, že Monkees na svých prvních deskách nehrají, instrumentální složku natočili studioví hudebníci. Monkees se tenkrát omlouvali časovým zaneprázdněním při produkci televizního seriálu a zároveň slíbili, že následující snímky již pořídí sami. Že Monkees hrát na nástroje opravdu umějí, to dokázali na svých veřejných vystoupeních a především by to měla potvrdit jejich příští dlouhohrající deska, kterou nahrávají zcela ve vlastní produkci. Pro tuto LP také všichni píší vlastní písně.

Zbývá tedy argument, že popularita Monkees je neúměrná jejich hudební úrovni a přínosu pro pop music. To ovšem nerozhoduje – Monkees se stali idoly proto, že svým televizním pořadem (a tedy i velikou publicitou) a jednoduchou, hezkou hudbou zaimponovali té části mládeže (či spíše dětí), která je nejděčnějším publikem a nejčastějším zákazníkem gramofonových prodejen. Monkees byli uměle vytvořeni, stali se předmětem plánů podnikavých tvůrců. Dnes však již stojí pevně na vlastních nohou – mají své ambice, zkušenosti, talent. Inzerát v Daily Variety se stal velkou životní šancí – a oni ji dokázali využít.

NAMALUJ DĚŠŤ

HUDBA: B. ONDRÁČEK

TEXT: J. SCHNEIDER

ZPÍVAJÍ H. VONDRÁČKOVÁ

A VÁCLAV NECKAŘ

© EDITIO SUPRAPHON,

PRAHA-BRATISLAVA 1968

Bounce

C Dmi7 C

1. Na- ma- luj děšť ba- revnou kří - dou, - má- jo- vý
2. Chce se nám jít na- bo- so lou - ží, - vo- ňa- vou

Dmi7 C

děšť, rozkvetlý háj, roz- ta- je snít a hvězdy
tmou do zná- mých míst, - tam lás- ka smí to, po čem

C Dmi7 C

vy - jdou, - o- pít se tmou a slavit máj.
tou - ží, - chcem Má- chův Máj si v trávě čist. -

Dmi7 G7 Dmi7 Emi

Na- ma- luj děšť a tů - ně pro ží- zeň úst, les ti dá

Ami D7 G7 C Dmi7

stín a vů- ně, trá- va chce růst. Na- ma- luj děšť barevnou

Dmi Ami

kří - dou, - jen vla- hý děšť pře- mů- že mráz,

D7 C Dmi7 G7 C

- jen vla- hý děšť a ten je v nás.

ŠLECHTICI

ZE HRY LISTY DŮVĚRNÉ DIVADLA ROKOKO

HUDBA: ANGELO MICHAJLOV / TEXT: EDUARD KREČMAR

© EDITION SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

With a beat
 $\frac{3}{4}$ C

Solo Zakráľů šlech- ti-ci mu- se-li při-l-bi- ci, vzít
 Šlechtic by pro dá-mu, co rů-ži po - dá mu, pad,
 Dá-ma i s rů- že-mi l hostej-ná mů - že mi být,

a jiné šlech-tice, chtějí či ne- chtějí-ce, bít, - 1.2.k tomu mě-li
 pak se šli za krá-le, když měl král na-má-le, prát, E.3. doby ty jsou
 dnešní-mu člo-vě-ku neslu-ší kob-le-ku štít, Ami C7 C7

bo-ží požeh-ná - ní, ha- le - lu - jah, a tím by-li,
 dávno zažeh-ná- ny, ha- le - lu - jah, nad-še- ně už

můj ty bože, hná - ní do utká - ní. A kdyby dnes přišel sám
 ní- kdo do ut-ká - ní ne-u-há - ní.

král řeknu: "Hochu, kroč se trochu, nechod' už do bit-vy,

zmize-ly do- by tvý v dál..."

CODA

ní.

JEŠTĚ VĚŘÍM

HUDBA: LEOPOLD KORBAŘ / TEXT: MILOŇ ČEPELKA

© 1966 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Tempo di slowfox

mp

C Dmi G7 Emi A7 Dmi Gdim Dmi

Nad louží krouží ko-má-ří hej-na, léto se zvoľna schyluje,
Od března ne-zná, co je to smát se, já z toho slyším trávu růst,

F F#dim C A7 1 D7 G7

tá-za-vě hledím na vě-že Tej-na, pře-mýšlím zda mě milu-je
má pl-no výmluv na mo-ře prá-ce,

12 Dmi7 G7 C Bbm7 Eb7 Ab

a všecko sotva napůl ůst. Jak se to do-vím, proč je ji-ný,

Bbm7 Eb7 Ab Cmi7 F7 Bbmaj7 Bb6

nevěrný nebo ne-mo-cen, jest-li mu chybí vi-ta-mí-ny, ráda ho

Eb9 Eb9 Bbm7 Eb7 Ab

doslova za-sy-pu o-vo-cem. Jak se to do-vím, proč se změ-nil,

Bbm7 Eb7 Ab C Dmi7 C

ne-mocen ne-bo ne-věr-ný, byl samý úsměv, když se že-nil, řekně-te,

G11 G7 C Dmi G7

vlaštovky, povězte, lucerny. Nad louží krouží ko-máří hejna,

Emi A7 Dmi Gdim Dmi F F#dim

na vě-že Tej-na pa-dá svět, on je tak ji-ný

C A7 Dmi G7 C

a já jsem stejná. vě-řím, že vrá-tí se mi zpět.

JÁKOBŮV ŽEBŘÍK

KŘESŤANSKÝ SONG

HUDBA: LUBOŠ SVOBODA

TEXT: ZDENĚK SVOBODA

Živě

Já-kob viděl žebřík s nebe když byl ztracen již, žebřík čeká ta-ké te-be
přístup k němu blíž, slyšíš jak tě vo-lá Ježíš po-moz mi nést kříž,
když mu celým srdcem věříš, jít s ním domů smíš. Neboj se té cesty hlozím,
jdi jen výš a výš. A tam v krásném Božím kraji na - jdeš věč-nou skrýš.

CHTĚL BYCH BÝT POSLEDNÍ

HUDBA I TEXT:
JAROSLAV UHLÍŘ

Mírně

Zbytkem tužky píšu vy-znání, starej školní zvonek vyzvání a já za-se, ja-ko vždycky,
zůstávám ve třídě sám. Nebýt to-ho strachu z klekání dopsal bych to svoje vyzná-ní,
zakončil bych proza-i-cky, že se tě sotva kdy vzdám... Chtěl bych být, chtěl bych být
posled-ní, o kterém, dřív než se ro-zed-ní,
budeš mít hedvábnej sen, vněmž ti třeba přijdu ří-ci,
že si musíš v sobě stří-ci tyhle chvíle a tenhle den...

Chords: F, C, F, C, A7, Dmi, Gmi, C7, F, C7, F, C, F, C, G, C, C7, F, Bb, F, C, Dmi, Ami, Gmi7, C7, F.

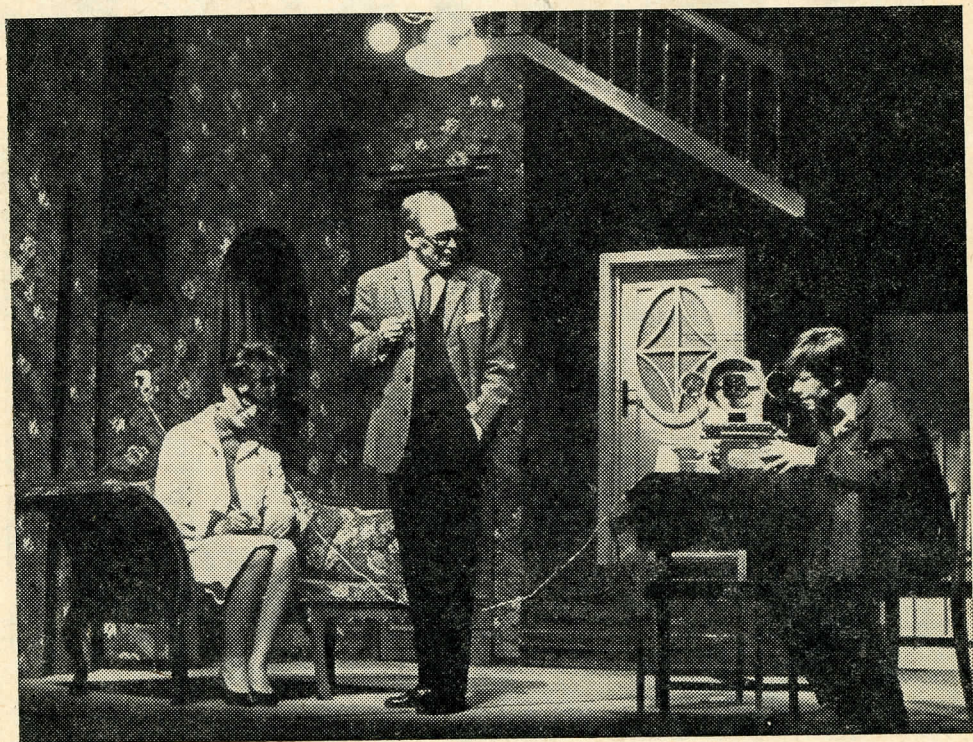
APOLLO

UVÁDÍ V REŽII JANA SCHMIDA SNĚHURKU A JEDENÁCT TRPASLÍKŮ
FOTO SOCHŮREK

ZTÍŽENÁ MOŽNOST SOUSTŘEDĚNÍ

NOVOU HRU VÁCLAVA HAVLA HRAJE DIVADLO
NA ZÁBRADLÍ. FOTO SOCHŮREK

ZMOKLEJ KLUK

I. CENA IV. ROČ. SEVEROČESKÉ SOUTĚŽE VYBERTE SI PÍSNIČKU

1. Stude-nej děšt a smutný,prázdný u-li-ce večer se to- pí - v slzách na dně divný
skle-ni-ce a já se ptám - nebe proč brečí, když mnohem dál je vod lidskejch
ře-čí, dál než jsem já. 2. Studenej děšt a řeči vůbec neva-dí, moknu tu
s někým, - kdo mi den i slunce nahra-dí, u-mí mne hrát, - hrát jeho ruka, bouchá v ní
srdce zmoklýho klu-ka, co mě má rád. Refr. Děšt, stude-nej děšt a tak nám
zbejvá jen starý a špina-vý, stude-ný nádra-ží, děšt, studenej děšt a člověk
pozná čeho už všeho si ne-vá-ží jenom co vzlét do mra- ků, jenom co
vzlét. 3. Studenej děšt a smutný,prázdný u-li-ce večer se to-pí v slzách
na dně divný skle-ni-ce, mne bu-de hrát - dál mi-lá ru-ka, bouchá v ní
srdce zmoklýho klu-ka, co mě má rád, co mě má rád, co mě má rád.

ÚSTÍ NAD LABEM

POŠLU TI PSANÍ

HUDBA: JAN OLIVA / TEXT: FRANT. NAVARA

II. CENA SEVEROČESKÉ SOUTĚŽE

Medium beat

Kdo po hvězdách někdy ruku svou vztáh, ví - jak chutná vůně vavří-nu,
pošlu ti psaní v zelený láh- vi, v zelený láh- vi od ginu.
O lás-ce vím jen, že chladne a mi-zí, tím srdce možná ne-zraním.
Pošlu ti psaní na ků-ře z bří-zy napsa-né brkem ha-vraním,
Oba jsme asi troseční- ci, loď po-tá- pí už příd'
a světla hasnou, chci ti ří- ci: čekám tě, čekám, přijď.
Kdo po hvězdách někdy ruku svou vztáh, ví - jak chutná vů- ně zá-vra-tí.
Pošlu ti psaní v ze-lený láh- vi, snad se mi nazpět nevrá-tí.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

ÚSTÍ NAD LABEM

RÁD SE TOULÁM

HUDBA: JAN OLIVA

TEXT: VĚRA PARHOVÁ

III. CENA SEVEROČESKÉ SOUTĚŽE

A CENA OBECENSTVA

OSTRAVA

SKLOŇOVÁNÍ

HUDBA: IVAN ŠTĚDRÝ / TEXT: J. R. PICK

ZPIVÁ JOSEF ZÍMA

C D^b9 C D^b9 D⁴mi7 Fmi6 C
 Tvoje ze všech nej-mi-lej-ší to je první pád... v čtvrtém pá-dě,
 Tvoje zá-ko-ni-tá že-na to je první pád... v čtvrtém pá-dě,
 Ami D9 Dmi7 G7 C D^b9 C D^b9
 ko-ho co, ří-káš mám tě rád, v šestém pá-dě, o kom, o čem,
 ko-ho co, už ji ne-máš rád, v sedmém pá-dě, kým čím, jsi se
 Dmi7 Fmi6 C Ami F G7
 o ní po-ví - dáš, v sedmém pá- dě, ským, čím, s ní večer schůzku
 zcela jiným stal po tom co sis, ko- ho co, za že- nu ji
 C A^bmaj7 B^b9 E^b A^b9
 máš. Je to sa- mé skloň- vá- ní, pátým pá-dem vo-láš na ni,
 vzal. Zle se cho-váš ke své pa- ní, pátým pá-dem křičíš na ni,
 D^b G^b7 Dmi7 Fmi6 G7
 v čtvrtém pá- dě pro-síš, v třetím rů- že- no- síš...
 ve čtvrtém ji bi- ješ, v sedmém s jinou ži- ješ,
 C D^b9 C D^b9 D⁴mi7 Fmi6
 v druhém pá- dě ptáš se je to vi- na ko- ho- čí?
 v tre-tím pá- dě, ko- mu če- mu, ne- ní ti však vhod,
 C Ami F G7 C
 že jsi se jí za- kou- kal, v třetím do o- čí.
 když ve čtvrtém, ko- ho co, zá- dá o roz- vod.

PÍSNÍČKY K TÁBORÁKU

PŮLNOČNÍ USPÁVANKA

HUDBA: LUBOŠ SLUKA

TEXT: MILOŇ ČEPELKA

© 1966 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Moderato

mf On: Nad řekou se pá - ra vznáší, o - blékají přášt. Tma postupně
Ona: Zůstaň ješ-tě chví - li vzhůru, les je černý tmou. Zkus odehnat

lampy, zhá-ší, zvolna, každou zvlášť. Půl-noc pouští zá - voj shlavy,
noční mů - ru, zá-hadnou a zlou, mů - ru, co mi na - šep-tá - vá,

ten do trávy pád. Dřív než úsvit zpo - pe-la-ví, dáv - no musíš
že mě nemáš rád, až mě z to-ho bo - lí hlava a ne - mo-hu

spát. 1.2. Tá - borák už zhas, dout-ná a-le vnás, vím, kdybys mě
spát. vím, kdybých tě

po-lí - bi-la, roz - hoří se zas. Chů-zí louda - vou ov - ce nebem
Oba: Chů-zí louda - vou ov - ce nebem

jdou, strá - sa - jí ti na tvé snění měkkou vlnu svou.
jdou, strá - sa - jí nám klás - ce na-ší měkkou vlnu svou.

PIKOVICKÝ PACIFIK

HUDBA: JAROSLAV TŮRBACH

TEXT: RONALD KRAUS

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium Foxtrot

Tak už nás do Pi-ko-vic zase vlá-ček vlá-čí, na vel-ký potlach snámi je-de vlá-ček
vdál, sobot-ní večer vohň červánků se sma-čí, jen kdy-by ten vlaktrochu víc dnes pospá-
chal. Na schůdkách trampů, jak ve velkém včelím ú-le, na zádech táhne kaž-dý tornu pra-sta-
rou, - někdo se hra-čí a jiný se zas tlačí, však ti, jimž schůdky
stačí se baví skyta - rou, la, lá la lá znás se kaž-dý už na tá-borák
tě-ší lá lá lá lá, nač mít au-to, ať žije, kdo je pěší. Zítra se
vrátíme zas paci-fikem do-mů, na týden povinnost nás všechny rozdě-lí, - i když nám
zmizí na pár dní stíny stromů, vždyť rok má u stahromů, víc hezkých ne-dě-lí.

VLAJKA

HUDBA: SKOUPÝ

TEXT: KORDA

© 1965 PANTON, PRAHA

Tempo di tango

Dmi *A* *A7*

mp Vše to-ne v snách - a život kolem ztich', jen dole v tmách
Po letech sám až zabloudíš v ten kraj, a staneš tam,

Dmi

- kol ohně slyšet smích, - tam srd-ce všem - jen spoko-je- ně
- kde býval kdys tvůj ráj, vzpome- neš chvil - těch, které's míval

Gmi

za - bu- ší zpísniček známých vše jistě vytu- ší: -
to - lík rád, tak jako kdy- si ozvěnou slyšíš hrát: -

REF. *D* *G* *A7*

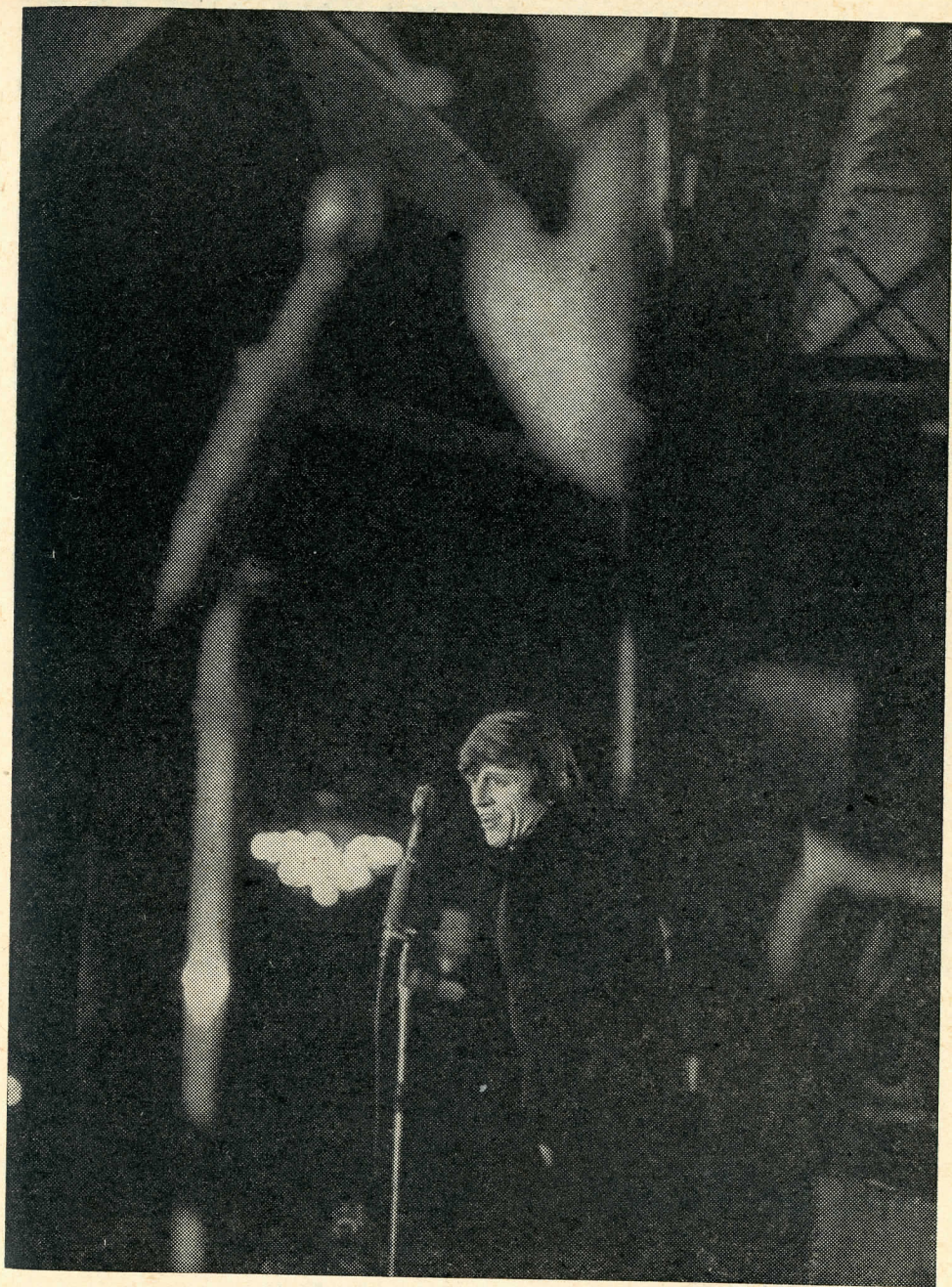
mf Vljaj- ka vzhů - ru le- tí, - kra - do- sti svých

D *F#* *G*

dě- tí, - hned se smra- ky snou- bí, - vlát. bude

D *A7* *D*

zas - než mlá- dí čas - o- pu- stí nás.

VÁCLAV NECKÁŘ

FOTO PAVEL JASANSKÝ

NAĎA URBÁNKOVÁ. FOTO SOCHŮREK

První řádky

*Tečka je léčka
kus masa nad hlavou*

Čárka je dlouhonohá Šárka

*Vykřičník je uličník
nebo zázrak tání krápníku*

*Otazník je podrazník
zlo hada z ráje*

*Kroužek je oko
bdící nad délkou
našeho života*

Háček je samozřejmě ptáček

Dvojtečka jsou nešťastní milenci

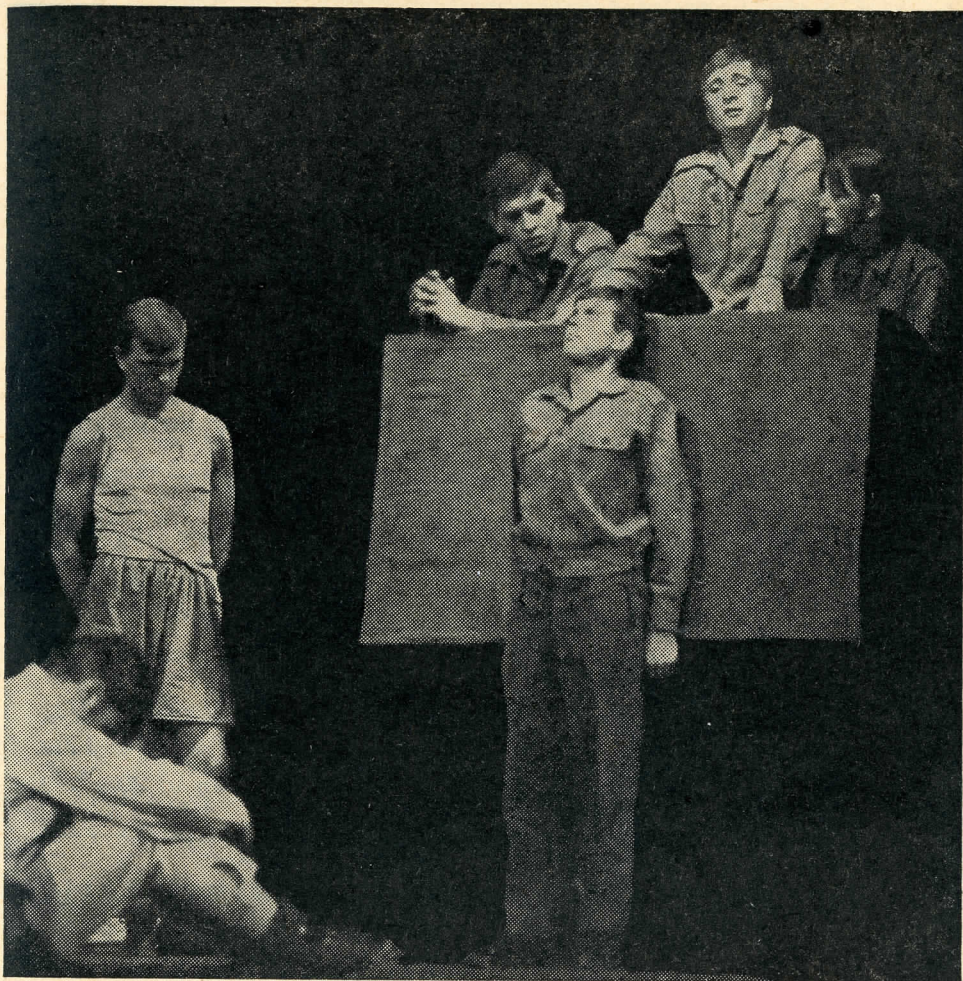
Pomlčka je most po kterém přejde mlčení

Závorka je past

*Uvozovky jsou u vozovky
potrhání žebráci
Starý citát života*

František Kropík

Interpunkce

PŘEROVSKÝ SOUBOR INTARSIE UVÁDÍ V REŽII R. HLAVSY POŘAD
Z POVÍDEK JOSEFA ŠKVORECKÉHO. FOTO M. KASALA.

PANTON NA GRAMOFONOVÝCH DESKÁCH

SKUPINA GEORGE & BEATOVENS S PETREM NOVÁKEM natočila písničky: Klaunova zповěď, Vracím se z flámu, Špinavý ráj chudých a Jsem tak líný.
EP deska za 20,— Kčs

BRATISLAVSTÍ SOULMENI hrají a **DEŽO URSINY** zpívá anglicky: A sample of happiness, Wake up!, I wish I were a Baby do not cry.
EP deska za 20,— Kčs

THE RANGERS A JARKA HADRABOVÁ hrají a zpívají americké lidové písničky a irskou lidovou baladu: Colorado, Oh shenandoah, Zvedněte kotvy a Tulák.
EP deska za 20,— Kčs

BRNENSKÉ SYNKOPY 61 se představují s repertoárem: Vítězství světla, Měl jsem rád tvou peněženku, Suita pro J. S. Bacha a Tichej kout.
EP deska za 20,— Kčs

Uvedené EP desky si můžete zakoupit jednotlivě přímo v nakladatelství PANTON, Praha 1, Říční 12. Členové GRAMOKLUBU MLADÝCH je dostanou poštou.

Upozorňujeme, že prémiovou desku zdarma mohou obdržet pouze členové GM (deska vyjde na závěr této série EP desek), kteří desky odebírají prostřednictvím klubu.

Literární agentura PRK (Pražská rada klubů) bude sloužit začínajícím autorům. Jejich literární práce bude soustřeďovat a u těch nejlepších se pokusí o uplatnění v časopisech. Všechny práce budou odborně lektorovány.

Informace o práci agentury podá každá městská, okresní nebo krajská lidová knihovna. Adresa Literární agentury v době uzávěrky ještě nebyla známa.

POP MUSIC EXPRES – bulletin spojených pražských klubů vychází měsíčně a adresa jeho redakce je: Petřínská 20, Praha 5 – Smíchov. Roční předplatné je 30 Kčs.

Fanouškové skupiny **THE MATADORS** (která se vrátila z úspěšného turné ve Švýcarsku), založili **FAN CLUB THE MATADORS**. Chcete-li se přihlásit, učiňte tak na adrese: Preslova 5, Praha 5.

VIOLA vydala album fotografií Pavla Jasanského k pátému výročí VIOLY. Jasanského fotografie budou vystaveny v září v malé galerii prodejny Čs. spisovatele na Národní třídě.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 13. května 1968, NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

CESTOU

KŘESŤANSKÝ SONG

HUDBA: LUBOŠ SVOBODA

TEXT: ZDENĚK SVOBODA

Volně Dmi A7 Dmi Gmi

1. Šli ces-tou, - šli pěš-ky, - my-sle-li na smrt
2. Jdem ces-tou, - jdem pěš-ky, - ne-se-me bal-van

Dmi Dmi A7 Bb

na kří-ží, - ži-vot - jim zdál se - pří-liš -
po-tí-ží, - ži-vot - nám zdál se - ně-kdy -

F Bb C7 F

těž- ký, - náhle jim kdo-si ces-tu - překří-ží.
těž- ký, - náhle nám kdo-si ces-tu - překří-ží.

A7 D Hmi

- - - Byl to Pán - a ne-poznán - šel
- - - Je to Pán - a ne-poznán - jde

G A7 D

sni-mi - ces-ta-mi - teskli - vý - mi - a ten
sná-mi - ces-ta-mi - ne-ces-ta-mi - a ten

G D G A7 D

král - vzal jim žal - a místo něho - ra-dost dal.
král - vzal nám žal - a místo něho - ra-dost dal.

LUBOŠ SVOŘADA

NAR. 1940, ABSOLVOVAL STÁTNÍ KONSERVATOŘ A HUSOVU BOHOSLO-
VECKOU FAKULTU CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ. ZPÍVÁ S VYSOKOŠKOL-
SKÝM UMĚLECKÝM SOUBOREM. PRACUJE JAKO FARÁŘ CCS V TU-
CHOMĚŘICÍCH U PRAHY. KŘEŠŤANSKÉ SONGY ZAČAL KOMPONOVAT
V DOBĚ ZÁKLADNÍ VOJENSKÉ SLUŽBY, KDE PRACOVAL V SOUBORU
S J. GROSSMANNEM A M. ŠIMKEM. POZDĚJI S NIMI SPOLUPRACOVAL
I V OLYMPICU. DOPOSUD SLOŽIL ASI 50 SONGŮ NA TEXTY Z. SVO-
BODY A P. ZACHAŘOVÉ. ČTYŘI Z NICH, VYSÍLANÉ V MIKROFÓRU,
VYJDOU NA DESKÁCH PANTONU.

(Foto Ostreží)

RMIS 6

GERALDINA

FOTO V. SOCHŮREK

